

Denne bog har lix 20.

Glæd dig til de næste
DE SKJULTE DÆMONER-bøger:

Bog 1: Den nye dobbeltgænger
Bog 2: Dødens krystaller (er udkommet)

... flere bind under forberedelse

NICOLE BOYLE RØDTNES

DE SKJULTE DÆMONER

BOG 2 ✱ DØDENS KRYSTALLER

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

✱ ✱
Alvida
✱

Dæmonerne har eksisteret siden tidernes morgen. Det samme har vi kongelige. I gamle dage ledte vi landene og bekæmpede dæmonerne. I dag er vi forvandlet til politiske pyntegenstande uden reel magt. Men vores opgave er stadig den samme: at stoppe dæmonerne. For de står bag al ondskab. De kan besætte folk og få dem til at gøre de mest forfærdelige ting. Vi er de eneste, der kan se dem. De eneste, der kan beskytte vores verden ...

Kapitel 1: At gøre en indsats

[TIRA FORTÆLLER]

Jeg springer frem mod Thor med min kårde hævet. Han slår den væk, mens han vakler baglæns. Jeg angriber igen. Denne gang når han end ikke at hæve armen til forsvar, før jeg har placeret min kårde mod hans bryst.

”Og så er du så død ... igen!” siger jeg.

”Du giver mig ikke en chance!” protesterer Thor.

”Tror du, at dæmonerne vil give dig en chance?” spørger jeg og fjerner fægtemasken.

”Jeg gør mit bedste, men jeg kan jo ikke lære det hele på en måned.”

Nej, det vil tage ham evigheder. Han har ikke det mindste talent for det. Og ikke nok med det, så er han også bagefter i at lære landets historie, navnene på alle embedsmændene og sine danselektioner.

Kort sagt: alt.

Jeg sukker.

”Hvordan du formåede at redde mig sidst, er et under,” siger jeg.

”Ja, men jeg reddede dig faktisk. Glem ikke det,” smiler han.

Jeg svarer ikke. Trækker bare masken ned igen.

”En gang til,” siger jeg og slår med kården. Vi har ikke tid til pauser og snak. Han er nødt til at lære det. Hans liv afhænger af det.

Han mumler noget, jeg ikke kan høre. Men jeg er ikke i tvivl om, at det var en fornærmelse.

”Hvad?” spørger jeg.

”Ikke noget,” siger han bare og stiller sig klar. Jeg skjuler endnu et suk. Hans fodstilling er forkert. Hans holdning er dårlig. Og han holder kården, som var det en tryllestav og ikke et våben. Hvad bliver det næste? Flere pauser, så han kan spille Playstation med Leon? Nej, nu må han tage sig sammen.

Jeg springer frem mod ham med fuld kraft. Hvis ikke han gør sig umage, gider jeg heller ikke holde mig tilbage. Tre angreb er alt, der skal til, før kården flyver ud af hans hånd, og han lander på røven.

”Ja, ja, jeg er død igen,” hvæser han, da jeg sætter kården mod hans hjerte.

”En gang til,” siger jeg bare.

”Nej,” siger han og kommer på benene. ”Jeg gider ikke mere!” Han river masken af og smider den fra sig.

”Thor, kom tilbage!” siger jeg. ”Vi er ikke færdige!”

Men han flår bare døren op og er lige ved at ramle ind i Saxo.

”Hvad sker der her?” spørger Saxo og lader blikket glide fra Thor til mig.

Ingen af os svarer. Alligevel sender Saxo mig et lidt bebrejdende blik. Jeg sukker. Ja, måske er jeg for streng. Jeg ville da også ønske, at jeg ikke var den, der skulle oplære Thor. Alle andre ville være bedre til det. Men der er ikke andre. Og landets overlevelse afhænger af, at han lærer at slås! At bekæmpe dæmoner.

”Måske ville det være en idé med en lille teoritime i stedet?” foreslår Saxo.

”Fint,” siger jeg. ”Hvad tænker du på?”

”Det er vel på tide, at Thor lærer, hvad dæmonerne faktisk er,” siger Saxo.

Kapitel 2: En stærk sjæl

[THOR FORTÆLLER]

Hele min krop gør ondt efter at have trænet med prinsesse Tira. Og hvis ikke Saxo var kommet, så sværger jeg, at jeg havde forladt slottet for altid.

Jeg lovede, at jeg ville hjælpe Tira i kampen mod dæmonerne. Og bare tanken om, hvordan de næsten dræbte hende, er nok til, at jeg ved, at landet aldrig bliver sikkert, før de er væk. Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor Tira så ikke kan være lidt venligere. Hun har haft mange år til at lære de her ting. Jeg er kun lige begyndt.

Saxo fører an gennem slottets mange gange. Selvom jeg har været her en måned, har jeg ikke engang styr på, hvor halvdelen af dem fører hen.

Tira stopper op i en gang fyldt med portrætbilleder af de tidligere konger og dronninger af Nordland. Hun stopper foran en håndlæser, der er monteret på væggen.

”Dette er indgangen til vores våbenkammer,” siger Tira.

Saxo tilføjer:

”Kun Tira og jeg har adgang hertil. Men nu skal du også have det.”

Først skanner Saxo sin hånd, så taster han en kode. Derefter skal jeg lægge hånden på skanneren. Saxo taster en kode mere og siger så:

”Sådan, så er du i systemet. Skan din hånd igen, så åbner døren.”

Jeg lægger hånden mod pladen. Panelet glider til side og viser indgangen til et lokale på størrelse med en balsal. Men i stedet for portrætter og lysekroner er her fyldt med våben.

”Wow!” siger jeg. Krystalklinger hænger side om side sammen med knive, daggerte, spyd og meget mere. Jeg rækker hånden ud efter et kæmpe sværd.

”Ja, det får du lov at lege med, når du en gang har lært at slås,” siger Tira. Hun fortsætter videre ind i et baglokale, og jeg følger efter. Her er fyldt med reoler med krystaller side om side. Men alle krystallerne har en sort kerne. Det betyder, at der er en dæmon i dem.

”Er der dæmoner i dem alle sammen?” spørger jeg vantro.

”Ja,” siger hun. ”Her har vi fanget ondskab i århundre-
der,” siger Tira.

Jeg måber bare.

Reolerne når helt op til loftet. Der må være flere tusin-
de herinde.

Tira tager en af krystallerne og rækker den frem mod mig.

”Den sorte skygge er dæmonens essens,” siger hun og peger. ”Dæmoner kan overtage alle.”

”Medmindre man bærer tatoveringen,” siger jeg. Så meget har jeg da fattet.

”Ja,” siger hun. ”Det er et gammelt, magisk symbol, der holder dem væk.” Hun stiller krystallen tilbage.

”Dæmonerne lever af ondskab. Så snart de besætter et menneske, får de det til at gøre onde gerninger, og jo mere ondskab, des stærkere bliver dæmonerne.”

”Så de myrder folk?” spørger jeg.

”Blandt andet,” siger hun. ”Mord, vold, tyveri, de står bag de fleste ulovligheder.”

”Kan man slet ikke kæmpe imod, hvis man bliver besat?” spørger jeg.

”Jo ... Jo renere en sjæl du har, des lettere vil det være for dig at kæmpe imod. Og jo stærkere en dæmon skal der til for at besætte dig. Men sandheden er, at de fleste ikke har særligt rene sjæle.” Hun sukker.

Saxo tilføjer:

”Svage dæmoner besætter svage folk. Folk, der allerede har mørke sjæle. Så lokker de dem ud i mere ondskab. Tyveri, bedrageri, vold. Jo stærkere de bliver, des mere

skade kan de så gøre. Og de allerstærkeste demoner kan få selv den mest retskafne mand til at begå mord.”

Jeg bider mig i læben. Tanken om, at nogen kunne besætte mig og tvinge mig til mord, er virkelig uhyggelig.

”Var det sådan en, der besatte borgmesteren, da han angreb dig?” siger jeg.

”Ja,” siger hun. Vi går hen til den næste række af krystaller. ”Og det var den samme dæmon, der angreb os på hotellet nogle dage senere. Det var den her.” Hun peger på sværdklingen. ”Du fangede den.”

”Den var så stærk, at den næsten ikke kunne være i sværdet,” mumler jeg. ”Hvad var der sket, hvis den havde været stærkere?”

”Så ville den have sprængt krystallen,” siger hun.

”Og vi ville være døde?” siger jeg.

Hun nikker. ”Formentlig. Det er derfor, vi altid er nødt til at vurdere deres styrke ud fra deres aura. Kun sådan ved vi, hvor stor en klinge der skal bruges.”

”Kan vi ikke bare bruge den største klinge altid?” spørger jeg.

”Nej,” siger hun. ”Vi er nødt til at spare på krystallerne. Når de først er fyldte, kan vi ikke bruge dem mere.”

”Hvor kommer de fra?” spørger jeg.

”Vi graver dem ud fra fjeldet,” siger hun. ”Det vil jeg

vise dig, når Sølva kommer på besøg på fredag,” siger hun.

”Hvem er Sølva?” spørger jeg.

”Sølva er prinsesse af Persa,” siger Saxo. ”De har ikke selv krystalminer, så hun kommer og høster fra vores mine.”

